

[Justitsministeren]

gave at tale børns og unges sag i den offentlige debat, at udtale sig vedrørende lovgivning og planlægning på områder, hvor børns interesser skal varetages, at vurdere børns opvækst- og levevilkår samt at komme med forskellige anbefalinger og lovinitiativer med henblik på forbedring af børns og unges retsstilling.

Jeg er naturligvis enig i, at vi i højere grad, end det måske er tilfældet i dag, bør være opmærksomme på børns og unges situation, men der er på de her nævnte områder unægtelig tale om fremadrettede retspolitiske tiltag, som efter min opfattelse ikke er forenelige med Folketingets Ombudsmands stilling som den, der på Folketingets vegne skal udøve en retlig kontrol med den offentlige forvaltning uafhængigt af partipolitiske interesser.

Alle Folketingets partier har i større eller mindre omfang omfattende børnepolitiske programmer, børnepolitiske overvejelser og synspunkter, og dermed også en afklaret holdning til en række af de spørgsmål, som man nu tænker henlagt til børnekontoret under ombudsmanden. Jeg synes det skal siges, at det er en sammenblanding af forskellige ting, som ikke er hensigtsmæssig.

Derfor må vi samlet sige, at som forslaget ligger, er der efter regeringens opfattelse ikke behov for det initiativ, som beslutningsforslaget lægger op til. Vi kan være enige i nogle af de grundlæggende synspunkter, som forslaget er et udtryk for, men vi kan ikke tilslutte os forslaget i den form, som det her er fremsat i for Folketinget.

Helge Adam Møller (KF):

Lad mig sige, at adskillige for ikke at sige mange af de intentioner, der er i dette forslag fra Socialdemokratiet, kan jeg og mit parti selvfølgelig tilslutte os. De er gode, de er rigtige, og de er hensigtsmæssige. Lad mig nævne nogle af dem; der er jo en lang række. Der står i forslaget, at dette kontor og de ansatte kvinder og mænd skal tale børns og unges sag i den offentlige debat. Der står, at de ansatte skal vurdere opvækst- og levevilkår for børn. Der står, at de ansatte i kontoret skal medvirke til en debat om børns og unges vilkår, og der står endelig, at de ansatte i kontoret skal hjælpe børn og unge, hvis de vil klage over offentlige myndigheder, som har behandlet dem forkert på en eller anden måde. Det er bare nogle af de ting, som de ansatte i børnekontoret skal tage sig af.

Så kommer betænelighederne, for alle disse opgaver, som jeg har nævnt her, og som de ansatte kvinder og mænd i kontoret skal løse, er der jo millioner af andre danskere, som løser i øjeblikket og vel på en bedre måde, i hvert fald på en måde, der ligger betydelig nærmere de børn og de unge, det drejer sig om, end et offentligt centralt kontor i midten af København.

Dem, jeg tænker på, er selvfølgelig først og fremmest børnenes og de unges forældre. Det var den første 1½ mio. danskere. Så er der 1 mio. bedsteforældre og 50.000 folkeskolelærere, som dagligt har meget med de unge at gøre. Derudover er der de 25.000 børnehavepædagoger, de 50.000 frivillige spejderledere, fodboldledere og gymnastikledere og andre, som uden at få en øre for det af interesse beskæftiger sig med børn og unge, fordi de synes, det er godt for dem, og selvfølgelig også, fordi de selv modtager noget ved at være sammen med de unge. For øvrigt kunne man da også nævne de 5.000 kommunalpolitikere, de 500 amtsrådsmedlemmer og de 179 folketingsmedlemmer. Tæller man dem alle sammen, er der altså næsten 3 mio. mennesker, som efter min mening har nøjagtig de samme fire opgaver, som jeg nævnte i indledningen, og som var taget fra beslutningsforslaget. Jeg mener, at de løser disse opgaver på en måde, som bestemt ikke er dårligere end dem, man tænker sig der skulle være henlagt til kontoret, måske tværtimod, og i hvert fald på en måde, der er betydelig nærmere de børn og de unge, det drejer sig om, end en central institution i København. Det var en af betænelighederne.

Det betyder ikke, at jeg ikke synes, at det kan være en god idé, som nogle kommuner har gjort forskellige steder i landet at lave et eget mere eller mindre frivilligt kontor eller have en enkelt person, som løser nogle af de opgaver, men der er jo altså også forskel på, hvordan opgaver skal løses i Skagen, i Rødby eller på Vesterbro, fordi vi er forskellige, og gudskelov og tak for det.

Man kan også spørge: Hvad tjener så børns og unges interesser bedst? For det er jo en af de opgaver, som også skal ligge på kontoret. Man skal udtale sig om lovinitiativer, der vedrører børn og unge, men hvis jeg tænker tilbage på nogle af de debatter, vi har haft i Folketinget i de år, jeg har været medlem, om fælles forældremyndighed, om adoptionslov, om revselses-